

Introducere   *Pg 19-20*

Puterea a ceea ce ai trăit rupe legăturile anterioare cu lumea obișnuită. Ți-ai schimbat complet sistemul de valori, dar te simți izolat în cotidian, în muncă, în familie. Nimeni nu te poate înțelege, nici măcar nu încerci să vorbești, să explici. Dacă ai fost isteț, poate nici măcar nu ai povestit vreodată, cuiva! Ai un munte de întrebări noi, de mii de ori mai multe decât înainte de eveniment.

Această carte este pentru tine, care știi. Vrei să afli mai multe, să înțelegi mai mult, să ai o explicație generală? Vrei detalii, precizări? Ceea ce urmează îți oferă bazele unei viziuni mai largi și mai corecte asupra realității, a realităților.

Dar mai întâi vom scutura sistemele de credințe care guvernează în prezent imensa majoritate a oamenilor de pe Pământ, apoi vom examina cum funcționează aceste mecanisme.

Să nu crezi nimic doar pentru că este scris undeva, în această carte sau în alta. Caută și verifică tu singur. Vor fi destul de multe lucruri neplăcute de citit și multe dintre ele nu vor fi ușor de acceptat. Lasă-le deoparte dacă te deranjează prea mult, nu le crede și nu încerca să le verifici. Fiecare are o limită cu privire la ce poate accepta la un moment dat.

Oricum, psihicul tău va face singur selecția, în funcție de ceea ce poate integra. Astfel, fraze și paragrafe întregi pot fi trecute cu vederea, tratate ca un „ecran alb”, prin suspendarea atenției și a conștiinței, astfel încât să nu lase nicio amprentă memorabilă. În orice caz, voi spune direct ce am de spus. Cunoașterea nu este confortabilă, asta o știi deja. Ea te trezește și te face responsabil. Distruge tiparele culturii tale, ale strămoșilor tăi, ale mediului tău, și te vei simți gol, vulnerabil. Cunoașterea te dezbracă de ceea ce crezi că ești; departe de a-ți aduce elemente în plus, ea continuă să îți ia ceva. Îți dezvăluie temeri noi în tine, pe care nu le bănuiai. Te izolează.

De ce să te aventurezi, atunci?

Pentru că acesta este sensul istoriei, al istoriei tale. Mai devreme sau mai târziu, tot vei trece prin asta. Poți amâna această căutare pentru mâine, pentru peste 10 ani sau și mai târziu de atât, răspunsurile te așteaptă, oricât va fi nevoie, oriunde te-ai afla.

Și există recompense care merită efortul, cu adevărat.

Poate că deja ai o mică idee despre asta...

Există anumite lucruri care se vor repeta, ca să aibă șansa să te ajute atunci când va veni momentul, acela când vei fi pe punctul să părăsești această lume și, sper, din când în când, în timpul vieții tale aici.

Înainte de a începe, confirmarea unei vești bune: nu ești singur, nu ai fost niciodată singur.

Prima Dovadă   *Pg 89-90*

Trăgându-mi vehiculul departe de drum, mă sprijin de una din stivele formate din baloți mari de grâu. Cu un fir de pai în gură, savurând dulceața momentului, îmi las privirea să rătăcească

peste peisajul nocturn. Sunt un pic mai jos de drum, iar în fața mea un câmp mare se înclină ușor în sus. În mijlocul acestui câmp, la aproximativ 200 de metri, se află un copac singuratic, un măr sau ceva de genul.

Luna abia răsare, strălucirea ei este aproape deranjantă, căci ochii mei sunt adaptați la penumbră.

Răsare exact din spatele copacului din mijlocul câmpului, iar briza ușoară care mișcă frunzele produce un fel de clipire difuză a luminii. Mentea mea este calmă, sunt relaxat, așa că las această perturbare să acționeze asupra mea cu blândețe, fără să reacționez, și atunci întregul peisaj se schimbă în fața ochilor mei.

Nu mai există semiîntuneric, doar lumină peste tot. O explozie de lumină: șanțul din fața mea, fiecare fir de iarbă, câmpul, copacul din depărtare, totul emană o lumină incredibilă. Nu ceva neclar, vag, ci miriade de filamente de lumină, fire extrem de fine, fiecare având culoarea sa. Multă lumină, mult albastru, toate culorile. O strălucire atât de puternică încât e de neconceput să nu o vezi.

Durează poate 2 sau 3 secunde înainte să dispară. Suficient cât să fiu sigur, să știu că există cu adevărat, că ne înconjoară tot timpul, suficient cât să producă un cutremur în ființa mea.

Lumea nu mai este așa cum era înainte

Halucinații, alcool, droguri? Nu beau alcool și nu am încercat niciodată droguri. Mentea mea este perfect limpede.

Pe parcursul săptămânilor și lunilor care urmează, capacitatea de a vedea această lumină se îmbunătățește constant.

În prima fază, ochii mei sunt atrași de o mare lumină albă, din jurul persoanelor care se mișcă în câmpul meu vizual, dar când nu îi acord atenție. De îndată ce încerc să văd mai bine lumina, aceasta dispare.

Într-o a doua etapă, învăț să disting această strălucire pentru mai multă vreme, lăsându-mi privirea să rătăcească, să zic așa, să nu o fixeze direct. Dacă mă uit la corpul unei persoane, îi văd doar aparența fizică. De îndată ce reușesc să o focalizez corect, pot vedea lumina. Atunci îmi apar diferitele straturi. Stratul albastru de lângă corp este expresia directă a forței vitale. Foarte repede mi se pare că este aproape materială, o a doua piele. Suferă modificări pe parcursul zilei, culoarea, grosimea, sau uneori se schimbă brusc. Urmează apoi al doilea și al treilea strat și conul de lumină strălucitoare de deasupra capului, pe care îl folosesc apoi pentru ajustare.

Vine momentul în care nu mai pot să nu văd. Oricare ar fi momentul, zi, noapte, înăuntru, afară, cu un ochi sau cu celălalt, înot în filamente de lumină. Ale mele și ale celorlalți oameni, ale copacilor, ale plantelor și ale tuturor lucrurilor considerate inerte. Totul este lumină.¹

Deseori, mișcările persoanelor din apropierea mea sunt precedate, pentru o fracțiune de secundă, de o mișcare a luminii lor.

Deoarece se întâmplă la o distanță cuprinsă între 50 cm și un metru față de corp, fenomenul are o anumită amploare și mă face să tresar atunci când îl văd pentru prima dată.

Încep să am ideea că, în mod deliberat, lumea nu vede și nu vorbește despre asta, căci anumite condiții ale mediului o fac atât de evidentă, încât trebuie să fac apel la amintirile mele din trecut, ca.....

Călătorii Pg 165-166

între câteva secunde și unul sau două minute pentru a mă bucura de ea înainte de reintegrare.

Exemple:

les din inconștientă deasupra acoperișurilor unui oraș din Franța, pe care nu-l cunosc. Este în jur de 6.30 dimineața. O ploaie ușoară cade din cer. Trecătorii se plimbă febril pe străzi, în drum spre serviciu, cu mintea fixată pe ritualurile obișnuite ale începutului de zi. Aleg o trecătoare care poartă un impermeabil și merge cu pas vioi. Mă apropii de ea și trec deliberat prin corpul ei. Nici cea mai mică senzație, e ca și cum nu aș fi trecut prin nimic, iar ea însăși nu pare cătuși de puțin afectată de intruziunea mea. Apoi, fac același lucru cu trecători aleși la întâmplare, trecând prin ei din nou și din nou, găsind foarte distractiv acest proces, până când cordonul de argint mă duce înapoi în dormitorul internatului. Nu există nicio pauză în conștiință între jocurile mele astrale și trezirea corpului fizic.

De data aceasta mă trezesc în mijlocul naturii. Nu sunt decât pajiști înconjurată de sârmă ghimpată. În imediata vecinătate, nu există nici ferme, nici tractoare, nici vite, nici locuitori. Planez la 30 de centimetri deasupra solului, cu o viteză de 10 km/h, și traversez sârma ghimpată fără să simt nimic. Locul este puțin accidentat, iar eu alunec pe pantele domoale vizual, pentru că nu simt nicio gravitație, sunt complet lipsit de greutate. Am un sentiment subtil al prezenței apei, în pământ și în aer. Timpul pare să se dilate, mi se pare că explorez îndelung acest loc, deși știu bine, nu îmi dau seama cum, că se scurg abia câteva secunde înainte de a mă întoarce în corpul meu carnal.

Peisaj de țară. Există câmpuri, garduri vii și păduri. De la o sută de metri înălțime, pot vedea mașini parcate pe drumuri de pământ și vânători împrăștiați în acest peisaj. Când mă întorc în corpul fizic, micul meu radio îmi confirmă: în această dimineață, în Franța, are loc deschiderea sezonului de vânătoare.

Devin conștient la marginea unei păduri. E un șanț plin de apă stătută și un câmp mare se întinde pe lângă copaci. Merg de-a lungul pădurii cu deplină conștiință, zburând încet la un metru deasupra solului. Ajung la un mic drum asfaltat; în depărtare se văd câteva case, dar nu zăresc pe nimeni afară și niciun vehicul nu circulă prin împrejurimi. Mai departe, găsesc un indicator cu numele micului sat, aflat la câteva sute de metri distanță. Pe drumul de întoarcere, după câteva cercetări pe un atlas (încă nu există internet), găsesc numele acestui loc, este situat în Touraine.

Din nou o trezire deasupra unui peisaj rural. Obişnuit să gestionez rapid situația, cobor imediat la sol. Acolo se află o mică floare sălbatică, de un mov pal. Mă opresc la 10 cm de ea, cu fața întoarsă spre pământ, plutind în această poziție, nemișcat, cu brațele larg deschise. Mă minunez de această floare fizică, de culorile ei, de mișcarea particulelor fizice, căci se poate distinge fără efort mișcarea „browniană”. Nu am nicio dorință să merg nicăieri în altă parte, acest spectacol magnific îmi este suficient. Trece o clipă lungă, mai mult decât de obicei, și în această poziție, cordonul mă înlănțuie din nou pentru a mă duce la corpul de carne. Aș fi putut să o contempul ore în șir. Deși era o micuță floare în lumea fizică, mă gândesc la ea toată ziua.

Călătorii Pg 233-234

.....sfârșit, nici măcar etape bine definite. Timpul „subiectiv” se afirmă pe măsură urcării pe octave, până când dispare cu totul.

Lucrul care complică această măsurătoare este viteza gândirii, care se mărește odată cu creșterea vibratorie. Aproape de lumea fizică, ea este deja de cinci până la zece ori mai rapidă decât cea „indusă” de creierul material. Și mai există un ultim element major, care adaugă o mare complexitate ansamblului: mecanismul de asimilare memorială de către creierul inferior, după o reformulare inițială a informațiilor de către corpul energetic, care poate fi considerat un mega-computer cu o viteză de procesare și o capacitate de stocare mult mai mari decât omologul său material.

În cele din urmă, ceea ce noi considerăm a fi timpul a fost vag decis de către neuronii materiali, conform programării lor standard. În acest stadiu, suntem departe de realitate, care este infinit mai subtilă, polimorfă și care există la mai multe niveluri simultan.

În concluzie, timpul astral nu este același cu cel terestru, iar acest timp depinde de nivelul vibrațional cu care suntem sincronizați. Cu cât nivelul este mai scăzut, cu atât timpul încetinește mai mult, iar cu cât te afli mai sus pe scara universală, cu atât timpul se accelerează mai mult. Se pare că putem, de asemenea, să ne deplasăm prin evenimente, atât „înainte” cât și „înapoi”.

Un alt eu

În ceea ce mă privește, există două tipuri de călătorii în afara corpului.

În prima categorie, mă trezesc în timp ce ies din corpul fizic și mă găsesc pur și simplu în cameră.

În celălalt caz, conștientizarea vine mult timp după ieșire și mă descopăr într-un loc îndepărtat în spațiu sau într-o altă dimensiune vibratorie.

Cu toate acestea, există cazuri care par a fi altceva. Iată unul dintre ele.

Cu o seară înainte m-am dus la culcare ca de obicei. Este dimineața devreme, pe 25 decembrie 2006.

Un zgomot ciudat mă trezește din somn, un fel de flop flop flop continuu, ca un mic ventilator. Deschid ochii în pat, întrebându-mă și ascultând cu atenție. Zgomotul nu se oprește, pare să varieze, ca și cum s-ar mișca prin cameră. Camera este cufundată în beznă. Și afară este încă foarte întuneric, pentru că suntem în cele mai lungi nopți din an. Stau întins pe spate, bine

încălzit sub plapumă. Este Crăciunul și nu trebuie să mă duc la serviciu. Zgomotul persistă, acest flop flop flop, pe care îl aud atât de clar. Mă gândesc pentru câteva minute la ce ar putea face acel sunet în dormitor. Încălzirea nu poate fi cauza, trec în revistă toate ipotezele, dar niciuna nu poate explica această ciudățenie.

Sunt treaz de-a binelea acum. Este cu adevărat foarte bizar. Partenera mea este lângă mine în pat, destul de departe, căci avem o saltea foarte mare.

Cu siguranță îmi poate spune ce se întâmplă, așa că încerc să o trezesc scuturând-o destul de energic de umăr. Dar ea doarme profund, și pentru că încercarea mea nu are efectul dorit, nu insist.

În acel moment, un al doilea lucru mi se pare anormal: partenera mea se află în dreapta mea, unde în mod normal, ar fi trebuit să fiu eu. Ea ar trebui să fie în stânga mea, dar cum am ajuns pe partea cealaltă? Eu nu mă ridic niciodată noaptea, dar poate că ea a fost.....